

Afscheid Aart en Ria van Rijssel

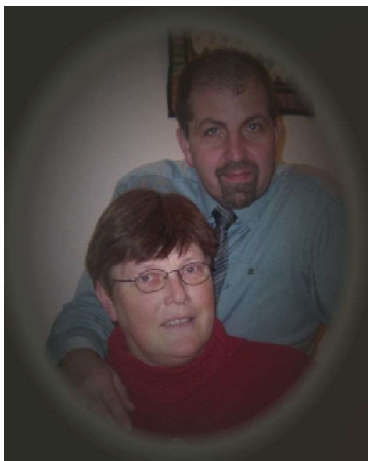
Beste familie, vrienden, kennissen en donateurs,

Op 23 mei nam het bestuur van Stichting Roki afscheid van Aart en Ria van Rijssel als bestuursleden. We keken die avond, samen met Sandra en Attila (online) met grote dankbaarheid terug op al het werk dat ze samen hebben verzet! Maar heel eerlijk gezegd was het een moeilijk moment voor ons allemaal. Per 1 juni zijn ze niet langer formeel betrokken bij het bestuur, maar natuurlijk blijven zij met hart en ziel betrokken en verbonden met het werk van de Stichting en de samenwerking met het kinderinternaat Kerub. Na zoveel jaren betrokkenheid konden we het niet laten hen bij dit afscheid nog een aantal vragen te stellen.....

Liefhebben.... het enige dat echt telt....

Aart, waarom hebben jullie Stichting Roki eigenlijk opgericht?

'Ver voordat Stichting Roki ontstond hadden we een dochter die besloot een diaconaal jaar in een kindertehuis in Roemenië te doen. Na dat ene jaar wilde ze nog een jaar erbij. We ondersteunden haar persoonlijk waar we konden. Maar toen kregen we een belletje.... Ze kon een huis kopen. Toen wisten we, ze komt niet meer terug.'

Aart vervolgt: 'De Stichting werd in 2002 opgericht om Sandra, en ook Lidia Home, te ondersteunen. Door de inspanningen van het bestuur was er meer dan voldoende geld om naast Sandra ook het werk daar te ondersteunen.

In Abod was een hoofdmeestershuis dat niet bewoond was. Sandra wilde het graag verbouwen, zodat daar een tehuis kon worden geopend. Wij gingen mee kijken en zagen ook potentie in het huis. Diverse stichtingen en kerken in Nederland gingen achter ons staan en daardoor kregen we meer dan voldoende geld binnen om het huis te kunnen verbouwen. Nu is kinderinternaat Kérub al 7 jaar open en is Sandra, samen met haar man Attila, verantwoordelijk voor zo'n 10 tot 12 kinderen die daar kunnen wonen.

Ria knikt en voegt daaraan toe: 'Wie had dit ooit kunnen bedenken? Door Sandra is ons leven heel anders gelopen dan dat we ooit hadden gedacht. Zo intensief betrokken zijn bij 'ver weg', dat leefde helemaal niet voor ons. Dat was eng! Maar terwijl God hier soms wegen sloot, opende Hij andere deuren in Roemenië. Zo raakten we met hart en ziel betrokken bij wat daar in Roemenië gebeurde.

Is het geworden wat je ervan verwachtte?

'Nee, niet echt', zegt Aart. Maar dan, lachend: 'Het is veel méér geworden dan wat we ervan verwachtten. Soms heb je van alles in je hoofd qua plannen en ideeën, maar als de uitvoering daarvan dan niet gezegend wordt, dan breekt het af. Maar dit werd niet afgebroken, sterker nog, het werd nog veel beter dan wat we ooit hadden gedacht! Moet je eens kijken waar ze nu staan: er is een groot klaslokaal bijgebouwd, een keuken en een grote leefruimte. We hebben heel veel mensen om de Stichting heen gehad die bereid waren te geven voor die verbouwing en alle aanpassingen die later zijn gemaakt. Alles wat nodig was, werd gewoon gegeven. Wij hebben hierin áltijd op God vertrouwd, en zij hebben echt altijd gekregen wat ze nodig hebben. Pallets met blikken met groenten, Yoghurt en melk van een vestiging van Friesland Campina die in Roemenië gevestigd is.'

Ria lacht: 'De mensen daar willen het niet omdat ze het fabrieksgedoe vinden, het is volgens hun niet van het land. Maar bij Kérub smullen ze ervan.'

Wat zou er nog ontwikkeld kunnen worden?

'Lokale betrokkenheid', zegt Aart. De gemeenschap wordt nu mondjesmaat betrokken, bedrijven beginnen wat meer verbonden te raken en lokaal krijgt Kérub wat giften, soms in natura, van bedrijven en kerken. De burgemeester en de leiders van de gemeenschap staan positief tegenover Kérub, en dat helpt.'

'Ja', zegt Ria gekscherend, zolang het ze niets kost. De Burgemeester zou opdracht geven om de buitenkant van Kérub op te knappen, maar daar wordt al lang op gewacht!'

Jullie gaan regelmatig voor langere tijd naar Roemenië. Wat hebben jullie het meest geleerd?

Ria: 'Wat ik vooral ontdekt heb, is dat armoede niet je leven bepaalt. In Roemenië zijn ze ook gelukkig en wij hoeven als Stichting Roki echt niet hun leven op een hoger niveau te tillen. Neem de situatie gewoon zoals die is, we moeten daar niet ons geld brengen, maar Liefde! De Liefde van Christus, daar is de meeste behoefte aan, en dat is het allerbelangrijkste. Je hoeft een kind niet te zeggen dat het een christelijk liedje moet leren, je moet een arm om ze heenslaan! Je helpt niet door ze mee op te voeden, je kunt niets doen (ze verstaan ons sowieso niet). Liefde, zorg en aandacht, dat is alles wat ik hen kan geven. Ik breng creativiteit.... Samen met de kinderen schriften kافتن, dát is een feestje, want tante Ria gaat het mooi maken. Ze kletsen zonder dat ik ze versta, maar ze krijgen limonade en één op één aandacht. Ze stonden te springen om langs te komen'.

En jou, Aart? Hoe heeft het werk jou veranderd?

'Niet veranderd, het is je léven geworden. Toen we 1 juni afscheid namen in de laatste bestuursvergadering, had ik zo'n soort rouwgevoel. Het is nu niet meer je verantwoordelijkheid. Maar het is belangrijk dat we stoppen, want de Stichting is meer dan de naam Aart en Ria van Rijssel. Wij voelen ons enorm betrokken, echt met hart en ziel. We houden ervan dáár te zijn.'

Gewoon het simpele, rustige leven daar, dat is niet gecompliceerd. Je groet elkaar, de warme vriendelijkheid van de mensen en de eenvoud, daar geniet ik van. Het 'altijd moeten' hier is 'mogen' daar. Je gezondheid, en of je in de winter genoeg te eten hebt, is de grootste verantwoordelijkheid en zorg. Het is een ander leven daar, in eenvoud leven maakt het lekker ontspannen.'

'We zijn gestopt', zegt Ria, 'maar we zijn natuurlijk helemaal niet gestopt!'. De verbinding met Stichting Roki en het werk in Roemenië blijft, maar anders. We zetten ons vanaf nu vrijwillig in en zijn gewoon op een andere manier verbonden.'

Aart voegt daaraan toe: 'We gaan vooral de relaties met de andere organisaties en mensen die daar verantwoordelijk zijn, missen.' We hopen dat we vriendschappelijk met hen kunnen verdergaan, maar nu niet langer als bestuurslid. We zullen altijd vrijwillig aanwezig zijn.'

Wat is je droom voor de toekomst?

'Mijn verlangen is vooral dat de kinderen goed terechtkomen. We hopen dat er een dag komt dat de Stichting kan worden opgeheven en dat Kérub niet meer hoeft te bestaan, omdat het niet meer nodig is. Je hoopt dat de kinderen daar een echt bestaan kunnen opbouwen. Niet zoals hier in het westen, maar op hun eigen manier. Dat de kinderen in hun eigen cultuur gelukkig kunnen zijn. Dat hoop ik zo voor ze.'

Wanneer gaan jullie weer naar Roemenië?

'Wanneer het kan', zegt Aart, 'nu nog even niet'. 'We kijken er enorm naar uit', vult Ria aan. 'Precies', zegt Aart. 'Ik kan niet wachten om daar aan te komen en de kinderen *Aart Baci* te horen roepen. Ze rennen naar je toe, springen tegen je op, soms zitten ze onder de modder en wordt je vies en smerig, maar mijn hart jumpt op in m'n lijf. Dát geeft energie.'

Laten we vooral samen over de kinderen blijven vertellen, en ze alle Liefde geven die ze nodig hebben. Dat is tenslotte het enige waar het om draait'.

Wij danken onze God voor de enorme inzet en betrokkenheid van Aart en Ria.
We wensen hen van harte God's Zegen toe voor de tijd die voor hen ligt.

Namens het hele bestuur:

Judith Reckers, Voorzitter (zij zal zich op een later moment voorstellen)
Jonathan Stam, Penningmeester
Joke van Buren, Acties en Activiteiten
Jolanda Abspoel-Kromhout, Communicatie

Tot slot: Wat de kinderen zeiden over Aart bácsi en Ria néni.....

Barbi: Toen ik klein was mocht ik op Aart bácsi's schoot zitten. Bij de caravan, siësta houden.

Lóránd: Aart bácsi werkt heel veel, Munka! Munka! Zegt hij dan. Daarna slaapt hij in de stoel buiten in het gras. Siësta! Siësta! zegt hij dan. Soms ga ik bij hem liggen.

Katika: Ria néni maakt al mijn kleren weer heel, maar ook die van mijn pop. Ria nén kan Hongaars lezen, maar het klnkt wel een beetje grappig! Aart bácsi kan echt alles!

Zsolti: Ik vind Aart bácsi en Ria néni de allerliefste van iedereen!

Beáta: we mochten bij Ria néni knutselen en Aart bácsi maakt altijd onze fietsen, vooral die van Lóri!

Tomika: Aart bácsi maakt alles weer nieuw! Op de vraag: wat deed jij met de siliconen spray in de douche, waar Aart bácsi aan het werk was? Tomika, zelfverzekerd: 'HELPEN'

Krisztián: Die ken ik niet! Nooit niet gezien! Zijn zussen: jawel hoor, Aart bácsi die altijd werkt en Ria néni die altijd knutselt! Krisztián: Ohhhh, die! Ja hoor, die vind ik wel lief. (blijkt dat hij inderdaad Aart en Ria nog niet ontmoet heeft!)

Krisztina: Ria néni probeert ook Hongaars voor te lezen, maar leest erg gek voor! Ria néni kan ook Hongaars koken! Puliszka met melk!

Gábici: Ik heb een hele mooie haar elastiek van Ria néni gekregen. Maar die mag ik niet altijd in omdat de opvoedster dat alleen een elastiek voor een feest vindt!

Elena: Ik ken Aart bácsi en Ria néni niet zo goed, maar ik wil heel graag hun caravan van binnen zien! En ik weet nog dat we bij hun in het huisje mochten knutselen.

Gyurika: We mochten vaak mee in Aart bácsi's auto en uit het raam hangen. De kerstboom mochten we zelf maken, zelfs mochten we met Aart bácsi's machines werken!